

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2015. gada 14. jūlijā iesniedza Finanzgericht Düsseldorf (Vācija) – Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen/Hauptzollamt Bielefeld

(Lieta C-365/15)

(2015/C 328/04)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Finanzgericht Düsseldorf

Pamatlietas puses

Prasītāja: Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen

Atbildētājs: Hauptzollamt Bielefeld

Prejudiciālais jautājums

Vai Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi⁽¹⁾ 241. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, ievērojot Savienības tiesībās paredzēto efektivitātes principu, šajā pantā minētajās valsts tiesībās procentu uzrēķināšana atmaksātu ievadomuitas nodokļu summām no nodokļa samaksas brīža līdz atmaksājamo summu atmaksas brīdim ir jāparedz arī gadījumos, kad prasījums par atmaksu nav izvirzīts valsts tiesā?

⁽¹⁾ OV L 302, 1. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2015. gada 18. maija rīkojumu lietā T-559/14 Ackermann Saatzucht GmbH & Co. KG u.c./Eiropas Parlaments, Eiropas Savienības Padome 2015. gada 24. jūlijā iesniedza Ackermann Saatzucht GmbH & Co.KG, Böhm-Nordkartoffel Agrarproduktion GmbH & Co. OHG, Deutsche Saatveredelung AG, Ernst Benary, Samenzucht GmbH, Freiherr Von Moreau Saatzucht GmbH, Hybro Saatzucht GmbH & Co. KG, Klemm + Sohn GmbH & Co. KG, KWS Saat AG, Norddeutsche Pflanzenzucht Hans-Georg Lembke KG, Nordsaat Saatzuchts GmbH, Peter Franck-Oberaspach, P. H. Petersen Saatzucht Lundsgaard GmbH, Saatzucht Streng – Engelen GmbH & Co. KG, Saka Pflanzenzucht GmbH & Co. KG, Strube Research GmbH & Co. KG, Gartenbau und Spezialkulturen Westhoff GbR, W. von Borries-Eckendorf GmbH & Co. KG

(Lieta C-408/15 P)

(2015/C 328/05)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēji: Ackermann Saatzucht GmbH & Co.KG, Böhm-Nordkartoffel Agrarproduktion GmbH & Co. OHG, Deutsche Saatveredelung AG, Ernst Benary, Samenzucht GmbH, Freiherr Von Moreau Saatzucht GmbH, Hybro Saatzucht GmbH & Co. KG, Klemm + Sohn GmbH & Co. KG, KWS Saat AG, Norddeutsche Pflanzenzucht Hans-Georg Lembke KG, Nordsaat Saatzuchts GmbH, Peter Franck-Oberaspach, P. H. Petersen Saatzucht Lundsgaard GmbH, Saatzucht Streng – Engelen GmbH & Co. KG, Saka Pflanzenzucht GmbH & Co. KG, Strube Research GmbH & Co. KG, Gartenbau und Spezialkulturen Westhoff GbR, W. von Borries-Eckendorf GmbH & Co. KG (pārstāvji – P. de Jong, advokāts, P. Vlaemminck, B. Van Vooren, advokaten)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Parlaments, Eiropas Savienības Padome

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi:

- atzīt, ka Vispārējā tiesa rīkojumā lietā T-559/14 ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīdama, ka apelācijas sūdzības iesniedzējus tieši neskar Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 16. aprīļa Regula (ES) Nr. 511/2014 par no Nagojas Protokola par piekļuvi ģenētiskajiem resursiem un to ieguvumu taisnīgu un godīgu sadali, kas gūti no šo resursu izmantošanas, izrietošiem atbilstības pasākumiem lietotājiem Savienībā⁽¹⁾;
- atcelt Vispārējās tiesas rīkojumu lietā T-559/14 pilnībā un atzīt, ka apelācijas sūdzības iesniedzējus apstrīdētā regula skar tieši un individuāli un tādējādi atzīt prasību atcelt tiesību aktu par pieņemamu;
- nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā izlemtu lietu pēc būtības.

Pamati un galvenie argumenti

Pirmais apelācijas sūdzības pamats. Apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot, ka apstrīdētā regula tos individuāli neskar. Tie uzskata, ka ir individuāli skarti LESD 263. panta 4. punkta izpratnē, jo pastāv juridiska pretruna starp diviem starptautiskiem nolīgumiem, kuru dalībniece ir ES (Starptautiskā konvencija par jaunu augu šķirņu aizsardzību un Konvencijas par bioloģisko daudzveidību Nagojas protokols), ar pirmo no kuriem tiek īstenots ES [Pamattiesību] hartas 13. pants par zinātnisko izpēti. Abi starptautiskie nolīgumi ES vēlāk tika ieviesti ar divām tieši piemērojamām regulām: ar agrāku Regulu Nr. 2100/94, ar ko apelācijas sūdzības iesniedzējiem tika atzītas pamattiesības uz izpētes brīvību, bet ar vēlāko Regulu Nr. 511/2014 šīs tiesības tika būtiski ierobežotas. Nevienā no šīm regulām nav paredzēta rīcība dalībvalstu līmenī vai pat atļauta atbilstoši ES tiesībām, un ES līmenī nav arī jāpieņem īstenošanas vai deleģētie akti.

Juridiskajā kontekstā apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka tie ir individuāli (un tieši) skarti LESD 263. panta 4. punkta izpratnē, jo ir izpildīti šādi nosacījumi: tie ietilpst juridiskā personu kategorijā, kam raksturīga "sevišķa juridiska iezīme" (kā personas, kurām ir pozitīvas tiesības brīvi piekļūt tirdzniecībai paredzētam stādu materiālam, proti, selekcionāru izņēmums), kura nav atrodama apstrīdētajā regulā pašā, bet citā tieši piemērojamā regulā, kurā nav prasību turpmākai īstenošanai valsts līmenī; apstrīdētā regula ir pretrunā augstāka spēka tiesību normām, proti, ES Hartas 13. pantam un starptautiskam nolīgumam, kura dalībniece ir ES; juridiskā personu kategorija ir slēgta un absolūta, un tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēji nav individuāli skarti sociālekonomiskā aspektā, bet gan juridiski, jo ir tikai viens fundamentāls izņēmums selekcionāriem un netiek skartas "līdzīgas" tiesības.

Otrais apelācijas sūdzības pamats. Apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, neņemot par to, vai ES likumdevējam bija īpaša vēriba jāpiegriež apelācijas sūdzības iesniedzēju situācijai, pamatojoties uz konkrētām augstāka juridiska spēka tiesību normām, kamēr atbilstoši apstrīdētajai regulai apelācijas sūdzības iesniedzēji ir spiesti uzņemties līgumsaistības, kas nonāk pretrunā ar augstāka juridiskā spēka tiesību normām un konkrēti ES Hartas 13. pantu.

Trešais apelācijas sūdzības pamats. Apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka nepieņemamības konstatējums radītu robu ES tiesiskās aizsardzības sistēmā, kas būtu pretrunā ES Hartas 47. pantam. No vienas puses, selekcionāru tiesības tieši izriet no Augu šķirņu aizsardzības regulas, ar ko ES tiek īstenots ES Hartas 13. pants un UPOV konvencijā ES paredzētie starptautiskie pienākumi. No otras puses, ar apstrīdēto Regulu Nr. 511/2014 ir paredzēts tiešs pienācīgas rūpības pienākums, taču apstrīdētā regula pati ir Nagojas protokola, kura dalībniece ir ES, īstenošanas instruments. Abos gadījumos nav nedz nepieciešama, nedz ES tiesībās tiek pieļauta kāda turpmāka īstenošana nedz no ES iestāžu puses (ES normatīvo aktu veidā), nedz arī dalībvalstīs to iekšējās tiesībās. Līdz ar to LESD 267. pants nav reāls pamats pārbaudei tiesā, nedz arī tiks pieņemti normatīvi akti LESD 263. panta 4. punkta izpratnē. Apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka, piemērojot Inuītu sprieduma (C-583/11 P) 92. punktā ietvertu kritēriju, atbilstoši kuram pārbaudes tiesā atbilstošs līmenis ir saistīts ar atbildību par apstrīdētā pasākuma īstenošanu, vienīgais secinājums var būt tāds, ka šajā instancē tieša prasība saskaņā ar LESD 263. pantu ir vienīgais pieejamais un atbilstošais procesuālais līdzeklis pārbaudes tiesā panākšanai.

⁽¹⁾ OV L 150, 59. lpp.